

Arrest

nr. 67 172 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juni 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 werd ingediend door :

I., M. (R.R. 000)

geboren op (...)

** volgens identiteitskaart: I., M., geboren te (...)*

** voordien gekend als: Y., R., geboren te (...)*

** ook gekend als: A., R., geboren te (...)*

** ook gekend als: H., R. I., geboren te (...)*

** ook gekend als: I., R., geboren te (...)*

(...)

nationaliteit: Syrië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.03.2003 ononderbroken in België zou verblijven, zich geïntegreerd heeft, zich duurzaam verankerd heeft in onze samenleving, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, een rolmodel zou zijn, Nederlands spreekt, belastingen betaald zou hebben en al zijn verplichtingen zou zijn nagekomen, attesten d.d. 30.06.2003, 13.11.2005, 31.01.2006, 23.04.2006 van lessen Nederlands, een attest van inburgering d.d. 20.07.2006, bewijzen van tolkopdrachten voor Fedasil, aanslagbiljetten van de personenbelasting en meerdere aanbevelingsbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene steeds gewerkt heeft wanneer hij kon en mocht, momenteel ook tewerkgesteld is, een arbeidscontract d.d. 08.05.2006 bij de werkgever D. nv, een vervallen arbeidskaart C en meerdere loonfiches voorlegt, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Een tewerkstelling werd immers enkel toegestaan zolang de asielprocedure van betrokkene niet was afgesloten. Vermits zijn vierde asielprocedure werd afgesloten op 29.04.2008, verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag op de criteria 2.8A en B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8 A en/of B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 24.01.2011, dus ruim na hoger vernoemde periode. Daarbij dient opgemerkt te worden dat, hoewel deze instructie door de Raad van State vernietigd werd op 11 december 2009, de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8 A of B van de instructie van 19 juli 2009. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dat het niet onredelijk is te stellen dat er niet langer beroep kan gedaan worden op punt 2.8 van de vernietigde instructie voor aanvragen die niet ingediend werden binnen de in de beleidsrichtlijn vooropgestelde periode. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 59.908, 18.04.2011)

Wat er ook van zij, zelfs indien betrokkene zijn aanvraag zou ingediend hebben in de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, dan nog zou hij niet in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A of B. Wat 2.8A betreft, blijkt uit het administratief dossier dat de bewering van betrokkene dat hij reeds zeven jaar ononderbroken in België verblijft onjuist is. Bij zijn vierde asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij na zijn derde asielprocedure teruggekeerd was naar zijn land van herkomst en op 16.06.2005 opnieuw in België was aangekomen. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. De periode van vijf jaar ononderbroken verblijf wordt immers in tegengestelde richting berekend vanaf 15.12.2009.

Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen diende betrokkene een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructie van 19.07.2009 vermeldt immers het volgende: "Voor aanvragen

ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen” en verder “In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009”. In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructie wordt dit verder toegelicht: “Onder ‘in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B’ moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)”. Aangezien het arbeidscontract d.d. 08.05.2006 bij de werkgever D. nv van betrokkene geen model-arbeidscontract is en de huidige aanvraag niet werd ingediend tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, komt betrokkene niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 14.03.2003, die afgesloten werd op 26.08.2003 met een beslissing niet erkend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 06.10.2004 en 25.11.2004 diende hij een tweede en een derde asielaanvraag in, die afgesloten werden op respectievelijk 14.10.2004 en 01.12.2004 met een beslissing van weigering van in behandeling nemen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene diende nog een vierde asielaanvraag in op 17.06.2005. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.04.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 03.06.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk 5 maanden en 12 dagen voor de eerste, 8 dagen voor de tweede, 6 dagen voor de derde en 2 jaar en ongeveer 10 maanden voor de vierde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw A.O., geboren op 28.07.1975, die een legaal verblijf geniet in België en met haar een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Hij meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou betekenen van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hier dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor persoonlijke vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij legt evenwel geen enkel bewijsstuk voor ter staving van zijn bewering. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te geven. De loutere vermelding dat men vreest voor vervolging, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze geweest is van betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.06.2008 en illegaal in België te verblijven, alsook om geen banden/contacten te onderhouden met zijn land van herkomst. Het lijkt overigens zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkel familielid, noch vriend of kennis zou hebben in zijn land van herkomst waar hij tijdelijk zou bij kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Zo verklaarde betrokkene bij zijn vierde asielaanvraag dat zijn moeder in M., R. woont. Hij toont niet aan dat hij niet bij haar terecht zou kunnen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt ‘gelet op het voorgaande’, maar verduidelijkt niet op welk deel van het verzoekschrift dit betrekking zou hebben. Betrokkene toont niet aan welke prangende humanitaire situatie hem zou verhinderen om de aanvraag

in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 24.01.2011 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet'.

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Ten eerste

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om zijn aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrij stellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. .

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een miskenning van het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts stelt dvz dat zelfs indien de aanvraag ingediend zou zijn in de periode 15.09.2009 - 15.12.2009, dan nog zou hij niet voldoen aan 2.8A en 2.8B.

Om in aanmerking te komen voor 2.8A moet hij aan de volgende voorwaarden voldoen:

1) U verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf

2) U hebt voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen

Verzoeker verblijft sinds 2003 in België. Nadat zijn asielprocedure was afgesloten én hij een bevel had gekregen om het land te verlaten is hij begin 2005 teruggekeerd naar Syrië met de hoop dat de situatie verbeterd zou zijn.

Echter zijn verblijf werd daar onmogelijk gemaakt. SLECHTS 6 maanden later is hij teruggekeerd naar België. Op 16.06.2005 vroeg hij opnieuw asiel aan in België. Zijn verblijf werd dus slechts een korte periode onderbroken.

Deze 6 maanden zouden dan ook niet groter mogen afwegen! Immers hij heeft slechts 6 maanden het land verlaten!

Sinds 16.06.2005 verblijft hij ONONDERBROKEN op het Belgische grondgebied.

Voorst stelt DVZ dat verzoeker niet in aanmerking komt voor 2.8B omdat hij geen modelarbeidscontract voorlegt.

Dat rekening houdende met arresten nr. 53.100 en nr. 54.704. en nr. 62.627 van de RVV en de nieuwsbrief van 08.04.2011 werd het volgende verduidelijkt: (...)

Dat in het arrest 62.627 de RVV het volgende benadrukt:

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat in de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijn geen sprake is van een model-arbeidscontract, doch slechts van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever dat betrekking heeft op tewerkstelling van tenminste één jaar of onbepaalde duur en dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Dat dit dus betekent dat de beslissing van DVZ onterecht is en de aanvraag gegrond dient te worden verklaard.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt als andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Immers verzoeker verblijft sinds 2003 in België dus nu meer dan 8 jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt onder de voorwaarden van 2A en 2.8.B, hij is duurzaam verankerd, hij heeft werk en kan onmiddellijk starten met werken.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.

Voorts stelt dvz dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt daar gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen.

Immers DVZ stelt zelf dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Zij hebben een duurzame relatie en hebben daarvoor alle nodige stukken gevoegd.

Zij hebben hun duurzame relatie aangetoond aan de hand van foto's en dergelijke.

Indien er een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd, hoe kan dvz dan stellen dat dit gewone sociale relatie is??

Dvz kan toch niet zomaar stellen dat dit een gewone sociale relatie is. Immers hierdoor is de motiveringsverplichting geschonden!!

Op wat baseert dvz zich? Op basis van welke elementen is dvz tot de conclusie gekomen dat de relatie die de heer I. met mevr O. onderhoudt, een gewone sociale relatie is ?

Dvz dient dit minstens te motiveren!!

Voorts stelt dvz dat hij geen enkel bewijsstuk voorlegt om persoonlijke vervolging in het land van herkomst te staven.

Immers het is niet noodzakelijk om stukken voor te leggen om de huidige situatie in Syrië te schetsen.

In elke nieuwsuitzending, in elke krant wordt vandaag de dag de situatie duidelijk weergegeven.

Moet hij de algemene situatie die zeer duidelijk gekend is door iedereen, aantonen?

Immers een algemeen gekende situatie dient niet aangetoond te worden.

Het is algemeen gekend dat reizen naar Syrië worden afgeraden. Binnenlandse zaken stelt zelfs in haar advies van 21.06.2011 het volgende: omwille van het onvoorspelbaar en gewelddadig karakter van de gebeurtenissen in vrijwel alle Syrische steden, worden alle reizen naar Syrië afgeraden.

De algemene veiligheidssituatie verslechtert en kan vooral in de grensgebieden wijzigen. ...

Dat dit betekent dat artikel 3 EVRM die verzoeker aanhaalt dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid is.

Het is dus niet enkel een bewering, maar wel degelijk een werkelijk, algemeen gekende situatie.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2 De Raad merkt op dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verweerder correct aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met

verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat de door hem aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en dus niet blijkt dat hij zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is gebaseerd en stelt hem in de mogelijkheid zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten. Er dient bijgevolg te worden besloten dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing om zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en hij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden geduid dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aangehaald:

“A. Buitengewone omstandigheden

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar Zij of Zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone

omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Verzoeker is een Syriër die sinds 2003 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft.

Hij bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Syrië onmogelijk is.

Artikel 3 van het EVRM zou hierbij geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien verblijft hij al meer dan 7 jaar in België.

Bij zijn terugkeer zal eveneens artikel 8 van het EVRM geschonden worden. Hij en zijn partner vallen als gezin onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

1) langdurig verblijf

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden vanwege zijn langdurig verblijf in België.

Hij valt dus onder de categorie 2B Prangende humanitaire omstandigheden van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet kan van ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire omstandigheid worden beschouwd.

Verzoeker is in 2003 naar België gekomen en heeft hier asiel gevraagd.

Cliënt deed via zijn vorige raadsman een aanvraag op basis van meer dan 5 jaar ononderbroken verblijf voor 15/12/2009 en andere prangende humanitaire situaties maar dienst vreemdelingenzaken heeft deze aanvraag nooit ten gronde behandeld omdat het verzoekschrift niet voldeed aan de formele vereisten, hetgeen aan cliënt niet verweten kan worden. De raadsman diende hiervoor het nodige te doen en duidelijkheid te bezorgen en cliënt mag hier dan ook geen slachtoffer van worden. Dienst vreemdelingenzaken bevestigt immers dat aan deze vereisten voldaan wordt en heeft er dan ook ten onrechte geen rekening mee gehouden. De aanvraag is nooit ten gronde behandeld en derhalve wordt hierbij uitdrukkelijk verzocht alle elementen in overweging te nemen.

Er werd en wordt verwezen naar de instructies dd. 19.07.2009 en gevraagd om deze toe te passen hetgeen uiteraard niet uitsluit dat er ook om andere redenen en gebaseerd op bestaande regelgeving om regularisatie verzocht wordt. Men kan niet louter verwijzen naar de eerder vermelde instructie (die reeds zelf vermeldt dat ze niet limitatief is) om alle andere elementen van tafel te vegen en niet in overweging te nemen. .

Dat hij al 7 jaar hier verblijft .

Dat hij zelf werkt, een inkomen heeft en niemand ten laste is.

Hij voegt dan ook verschillende stukken bij deze aanvraag om dat aan te tonen.

Dat hij duurzaam verankerd is onze maatschappij.

De duurzame verankering mag duidelijk blijken uit de volgende elementen;

Hij bevindt zich ondertussen al lange tijd ononderbroken op ons "grondgebied en heeft zijn leven hier opgebouwd.

Dat de minister beloofd heeft om de vernietigde instructies van 19 juli 2009 toch discretionair toe te passen op de individuele dossiers.

Ondertussen zijn er geen nieuwe criteria opgemaakt en uiteraard mogen wij dan verwachten dat de opgestelde criteria verder op de individuele dossiers worden toegepast.

Dat men meer dan een jaar gewacht heeft om tot een beslissing te komen dat ondertussen de mensen verwachten uiteraard dat door hun langdurig verblijf zij zeker zullen geregulariseerd worden.

Het is toch de tijd dat in België verblijf die daadwerkelijk telt voor het berekenen van integratie en duurzame relaties die ondertussen zijn uitgegroeid.

- 2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf en duurzaam lokaal verankerd.

De periode van 5 jaar werd in de tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

De instructies zijn vernietigd; bijgevolg mag men geen rekening meer houden met de berekeningswijze.

Verzoeker verblijft sinds 2003 in België, dit is dus al zeker 7 jaar. Bovendien is hij duurzaam verankerd, dit blijkt uit de bijgevoegde stukken.

Hij heeft asiel gevraagd in 2003 en voegt verschillende stukken om zijn verblijf hier aan te tonen.

• 2.8.B: verzoeker legt verschillende loonbrieven voor

Verzoeker werkt en heeft een inkomen. Het betreft een deeltijdse arbeidsovereenkomst.

Hij heeft gemiddeld 1820,00 NETTO inkomen per maand.

Verzoeker vraagt thans de regularisatie aan op basis van zijn langdurig verblijf/procedure in België.

- *Studentenkaarten*
- *Nederlands*
- *Loonbrieven*
- *WETTELIJKE SAMENWOONST*
-

Verzoeker vraagt dan ook rekening te houden met zijn specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Dat hij ook voldoet en voldeed aan de voorwaarden van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Aangezien verzoeker reeds 7 jaar ononderbroken in ons land verblijft, hij volledig geïntegreerd is goed Nederlands tracht te spreken, werkt, wettelijk samenwoont met zijn vriendin, valt hij perfect onder de voorwaarden.

Dat bovendien eenieder die op 31 maart 2007 in België was op het grondgebied en die werkt of werk vindt, in aanmerking komt om een arbeidskaart te bekomen en legaal verblijf te verwerven.

Ik verwijs hiervoor naar de instructies van 19 juli 20009.

Dat verzoeker ook onder deze categorie valt en hij in aanmerking komt voor regularisatie vanwege prangende humanitaire omstandigheden, gelet op het voorgaande ..

2) Schending artikel 8 van het EVRM

Intussen, tijdens zijn verblijf, leerde hij hier in België mevrouw O. kennen, die hier recht op verblijf heeft.

Verzoeker en mevrouw ondertekenden een verklaring van wettelijke samenwoning en vormen een feitelijk gezin.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s 'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker en zijn vriendin vallen als gezin onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (EHRM, 22 april 1997, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk).

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Het is bovendien voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996. Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Hij heeft immers niets of niemand om naar terug te keren."

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker aldus, wat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreft, verwees naar het punt 2.8A en 2.8B van de inmiddels door de Raad van State vernietigde instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat de aanvraag niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009 waardoor verweerder het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker zich niet kan beroepen op punt 2.8A en punt 2.8B van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009 omdat hij niet voldoet aan "de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en/of B van de instructie moet worden ingediend of ingevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december.". Verweerder lijkt hiermee te willen aangeven dat vreemdelingen die hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden of actualiseerden "tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009" zouden vrijgesteld zijn van de wettelijke verplichting om aan te tonen dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens de reguliere procedure. Deze redengeving vindt geen steun in enige reglementaire bepaling en vormt een miskenning van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat het verweerder niet toekomt om door middel van

een beleidsinstructie vrijstelling te verlenen van een door de wetgever gestelde voorwaarde. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk laat verstaan dat vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen in bepaalde gevallen, gelet op een beleidsinstructie, geen buitengewone omstandigheden zouden dienen aan te tonen, kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verweerder heeft immers terecht gesteld dat hij *in casu* geen toepassing kon maken van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009. Verweerder heeft immers geverifieerd of de door verzoeker aangebrachte argumenten konden weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij heeft hierbij gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker *“sinds 13.03.2003 ononderbroken in België zou verblijven, zich geïntegreerd heeft, zich duurzaam verankerd heeft in onze samenleving, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, een rolmodel zou zijn, Nederlands spreekt, belastingen betaald zou hebben en al zijn verplichtingen zou zijn nagekomen, attesten d.d. 30.06.2003, 13.11.2005, 31.01.2006, 23.04.2006 van lessen Nederlands, een attest van inburgering d.d. 20.07.2006, bewijzen van tolkopdrachten voor Fedasil, aanslagbiljetten van de personenbelasting en meerdere aanbevelingsbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”* en *“Het feit dat betrokkene steeds gewerkt heeft wanneer hij kon en mocht, momenteel ook tewerkgesteld is, een arbeidscontract d.d. 08.05.2006 bij de werkgever D. nv, een vervallen arbeidskaart C en meerdere loonfiches voorlegt, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Een tewerkstelling werd immers enkel toegestaan zolang de asielpprocedure van betrokkene niet was afgesloten. Vermits zijn vierde asielpprocedure werd afgesloten op 29.04.2008, verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”* Verweerder heeft verder toegelicht dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat de duur van de asielpcedures, met name 5 maanden en 12 dagen voor de eerste, 8 dagen voor de tweede, 6 dagen voor de derde en 2 jaar en ongeveer 10 maanden voor de vierde asielpprocedure, niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Met betrekking tot de relatie die verzoeker onderhoudt met mevrouw O. wijst verweerder op de eventuele tijdelijkheid van de verwijdering van het grondgebied hetgeen geen breuk betekent van de familiale relaties. Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging legt verzoeker geen enkel bewijsstuk voor ter staving van zijn bewering. De bewering dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst wordt niet aangenomen omdat verzoeker tijdens zijn vierde asielaanvraag verklaarde dat zijn moeder in M. woont. Ten slotte oordeelt verweerder dat verzoeker niet aantoonde welke prangende humanitaire situatie hem zou verhinderen om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure.

De Raad stelt vast dat de gegevens waarop verweerder zich baseert steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om gegevens die wijzen op een lang verblijf en tewerkstelling in het verleden tijdens de duur van de asielpprocedure, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Een goede integratie en meer specifiek het langdurig verblijf, een vrienden- en kennissenkring, de kennis van het Nederlands, het feit dat hij belastingen heeft betaald en al zijn verplichtingen is nagekomen en werkbereid is, verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend.

Waar verzoeker in het middel stelt dat verweerder ten onrechte de aanvraag niet gegrond heeft verklaard omdat hij een arbeidscontract heeft voorgelegd en sinds 16 juni 2005 ononderbroken verblijft in België, benadrukt de Raad dat *in casu* de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en dat bijgevolg niet diende te worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van

een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 15 januari 2007, nr. 166 369). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de algemene bewering dat *“zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt als andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden”*, maar staat dit op geen enkele wijze.

Verzoeker schijnt verweerder te verwijten dat deze laatste zijn relatie met mevrouw O. beschouwt als een *“gewone sociale relatie”*. In de bestreden beslissing wordt immers met betrekking tot verzoekers relatie het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw A.O., geboren op 28.07.1975, die een legaal verblijf geniet in België en met haar een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Hij meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou betekenen van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hier dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Hieruit blijkt bijgevolg niet dat verweerder zijn relatie met mevrouw O. beschouwd als een ‘sociale relatie’.

Ten slotte lijkt verzoeker aan te geven dat hij het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij de schending van artikel 3 van het EVRM in geval van gedwongen terugkeer niet zou hebben aangetoond. Hij verwijst naar de *“algemeen gekende situatie”* waarmee geen rekening is gehouden. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*, dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt terecht dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing kan vinden en dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat een terugkeer een onmenselijke behandeling uitmaakt omwille van *“de algemeen gekende situatie”*, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN